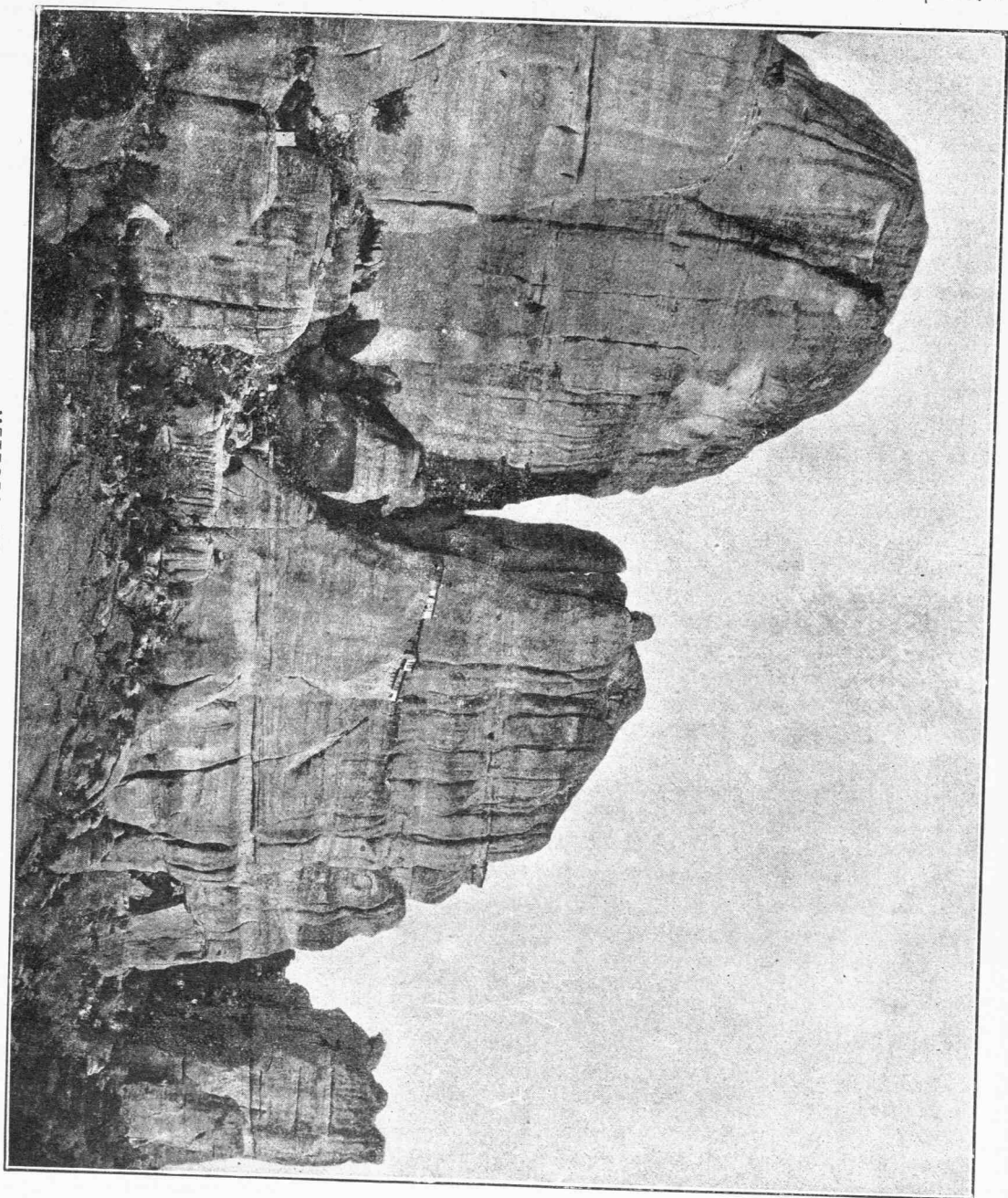

θέσιν, ὁ δὲ λόγος δὲν εἶναι μόνον ὁ φόβος, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμπρὸν τῆς ἀναβάσεως θέαμα, ἐπομένως δὲ ὁ Σεβασμιώτατος θ' ἀνήρχετο τελευταῖος πάντων. Καὶ ἀληθῶς ἤκουσα τὴν ἔρρινον φωνὴν τοῦ Μητροπολίτου κράζουσιν ἐπιτακτικῶς :

— Ἐμπρός, ἄς ἔμβῃ μέσῃ ὁ νεώτερος !

μου εἶχε καθ' ὀλοκληρίαν πνιγὴ ἐντὸς τοῦ στήθους μου, καὶ μόνον ἡ συναίσθησις τῆς πρὸς τὰ ἄνω πορείας μου μοὶ εἶχεν ἐναπομείνη. Ἐπίστευσα πρὸς στιγμὴν ὅτι εἶχον ἀποθάνῃ καὶ ὅτι ἐγκαταλείψας τὸ γήινον σαρκίον μου ἀνηρχόμην πρὸς τοὺς οὐρανοὺς διὰ τῆς κλίμακος τοῦ

ΜΕΤΕΩΡΑ - ΜΟΝΗ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟΣ

Ἐρρίγησα ! Ν' ἀρνηθῶ ; ἡ φιλοτιμία μου δὲν τὸ ἐπέτρεψε. Ἐβάδισα δύο τρία βήματα ὡς ὁ ἀνερχόμενος τὰς βαθμίδας τῆς λαιμητόμου κατὰδικος ὠχρός, ἄφωνος, καὶ εὐρέθην ἐντὸς τοῦ δικτύου.

Ἄλλο τὸ αἷμα τοῦ σώματός μου ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε συρροεσθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἡ φωνὴ

Ἰακώβ, ἀλλ' ὅσον ἀνηρχόμην, τοσοῦτο καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ κινδύνου ἐδέσποζε περισσότερο. Ἐφ' ὅσον ἀνηρχόμην τόσο καθαρώτερον ἤκουον τὸν ἀδιάκοπον τῆς ἀνέμου τριγμὸν καὶ τὰς φλυαρίας τῶν στρεφόντων αὐτὴν καλογήρων, ἤκουον καὶ τοὺς εἰς τὴν ρίζαν τοῦ βράχου συνοδοιπύρους μου ἐλέγχοντάς με, διότι δὲν ἔλεγον τοῦλάχιστον